

Father Wolbary

KATOLIŠKI MISIJONI

LAS MISIONES CATOLICAS

DECEMBER - ŠT. 12 - 1962, XXXVI

Nova cerkev v misijonu m. Ksaverije Lesjak O.S.U., katero vidimo na spodnji sliki v družbi z ženo in hčerjo bližnjega afriškega poglavarja.

Ob zaključku letnika

Zaključujemo pričujoči letnik „Katoliških misijonov“.

Hvaležni smo Bogu, da ga moremo srečno zaključiti. Dežela, v kateri izhaja naš list, je v tem letu doživljala težke čase. Neurejene politične razmere s ponavljajočimi se vojaškimi medsebojnimi spopadi so že itak težko gospodarsko stanje pritrirale na rob poloma; vse se draži dan na dan, tudi tisk. V takih okoliščinah je redno izhajanje mesečnika težka stvar. A šlo je in naročniki ste prejeli bolj ali manj redno skozi vse leto številko za številko „Katoliških misijonov“ in z njo sveže vesti iz misijonskega dogajanja v Cerkvi in iz življenja naših dragih misijonarjev.

Za Bogom se imamo prav tem našim zastopnikom na Kristusovi bojni fronti zahvaliti, da so mogli „Katoliški misijoni“ izhajati v splošno zadovoljstvo naročnikov. Brez člankov in poročil slovenskih misijonarjev in misijonark bi list izgubil tisto domačo in slovensko noto in tudi tisto zanimivost, ki tako privlači. Vse drugače sprejemamo opise in doživljaje domačega, drugega nam človeka kot pa razpravo še tako učenega in slavnega pisca. In ko beremo, koliko žrtvujejo za rast božjega kraljestva ti naši rojaki, misijonarji in misijonarke, nam je toliko lažja naša, v primeri z njihovo res mala misijonska žrtev. Bog Vam torej povrni, dragi naši misijonarji za vsako vrstico, ki nam jo napišete za „Katoliške misijone“!

Velika zahvala gre tudi vsem drugim sodelavcem, ki so s svojimi članki, izvlečki ali prevodi iz drugih misijonskih revij slovenskemu človeku bogatili misijonsko obzorje, da čuti s Cerkvijo in njenim misijonskim problemom.

Prevažno je sodelovanje tistih, ki v vnemi za misijonsko stvar širijo naš list, ga mesec za mesecem razdeljujejo, vsako leto znova obnavljajo naročnino in jo pobirajo. In tu se ustavimo nekoliko bolj pri številnih poverjenikih na slovenskem Koroškem in Primorskem; med njimi so pač najvažnejši Dušno-pastirski urad v Celovcu, dr. Kazimir Humar v Gorici in misijonski odsek Marijine družbe na Via Risorta v Trstu. Kako vesela je ugotovitev, da gre tretjina naklade našega lista med naše primorske in koroške rojake, kar je zasluga prav imenovanih in drugih tamkajšnjih poverjenikov.

Pa zasluži iskreno zahvalo tudi vsak naročnik posebej!

Saj je res, da prinašajo „Katoliški misijoni“ morda bolj zanimivo branje kot ta ali oni slovenski verski mesečnik, ker nam pač pripovedujejo o manj poznanih deželah in prepestri borbi Cerkve za njih pridobitev Kristusu. Vendar je tudi res, da „Katoliški misijoni“ le niso najbolj potrebna duhovna hra-

na, dasi prekoristna. „Ave Maria“, „Duhovno življenje“, „Božja beseda“, koroška „Nedelja“ in „Katoliški glas“, pa avstralske „Misli“, itd., se morajo nahajati pred vsemi drugimi v vsaki slovenski hiši, ker nudijo prepotrebno osnovno duhovno hrano našim dušam, dočim so „Katoliški misijoni“ bolj kot nekaj slastni prigrizek, posladica zraven. In če je kljub temu dejstvu med rojaki po svetu na stotine takih, ki imajo poleg drugih listov naročene še „Katoliške misijone“, je to znak njih posebne ljubezni do svete misijonske stvari, je to dokaz njih izredno finega čutenja s Cerkvijo, je to kakor duhovni objem s slovenskimi misijonarji, s katerimi hočejo biti tesno duhovno povezani, z njimi sodelovati in tudi njihovega zasluženja deležni postati, potem „Katoliških misijonov“. Biti naročnik „Katoliških misijonov“ je sveta žrtev za božje kraljestvo. Zahvaljeni, dragi naročniki, za to žrtev in naj Vam jo Kristus obilno poplača!

Letnik, ki ga s prihodnjo številko nastopimo, bo, kakor smo že v eni prejšnjih številkih poudarili, letnik jubileja našega lista.

Leta 1923, pred štiridesetimi leti, so izšli prvi slovenski „Katoliški misijoni“. Njih glavni pobudnik in prvi urednik č. g. Andrej Tumpej CM še živi in celo živahno deluje v diaspori, v srbskem Smederevu. Ker list v letih zadnje vojne in begunstva nekaj časa ni izhajal, zato še ne šteje 40 letnikov, ampak bo prihodnji letnik osemintrideseti. Nastopni letnik pa bo petnajsti, ki izhaja v Argentini.

„Katoliški misijoni“ so se ohranili in se okranjajo preko vseh viharjev in prelomov. Ta njih trdoživost je pač posebna milost božja. Milost pa gradi na naravi. In v tem primeru je ta narava velika družina izdajateljev, piscev, poverjenikov in naročnikov „Katoliških misijonov“. Za štiridesetletnico lista prosimo vse ude te lepe misijonske družine okrog našega glasila, da vsi še naprej trdno skupaj držimo in da se damo voditi božji milosti, ki hoče na nas graditi lepše „Katoliške misijone“ in po njih misijonski akciji krepiti Kristusovo kraljestvo. Ostanimo zvesti in še bolj plodoviti sodelavci tako misijonskega lista kot misijonske akcije sploh!...

Za svoj jubilej se „Katoliški misijoni“ ne bodo dosti spremenili. Vsaka sprememba na boljše predstavlja podražitev, katere si pa ne moremo privoščiti in je ne naročnikom naprtiti. Zato bo list ostal razmeroma skromnega obsega, a potrudili se bomo, da bo bogatejši na opremi in po vsebini. Naročnine ne bomo povišali, razen v Argentini in ostalih južnoameriških deželah, kjer je računana v pesih; tu bo prihodnje leto namesto dosedanjih 150 pesov 250 pesov! Vrednost pesa je namreč v zadnjem letu izredno padla.

Pač pa lepo prosimo tiste naročnike „Katoliških misijonov“ po vsem svetu, ki zmorejo nakloniti listu za njegov jubilej kak „jubilejni dar“, da to velikodušno store. V vsaki številki bo posebna stran za objavo teh jubilejnih darov. Kako radi bi vpisali vanjo imena stotin naših naročnikov! Lepo se priporočamo!

Imamo še neko prav posebno prošnjo:

Domovina išče vedno bolj stikov in zvez z nami, ki smo zunaj. Ne dovoljuje pa, da bi to, kar mi zunaj tiskamo in izdajamo, prišlo v domovino. A „Katoliški misijoni“ naj bi prodrli tudi med naše verno ljudstvo širom Slovenije! To pa morejo samo po Vas, dragi naročniki, zlasti na Koroškem in

Primorskem! Prosimo Vas: Ko list preberete, ne vrzite ga proč, ampak poskusite ga na kak način poslati svojim dragim, prijateljem in znancem, zlasti še duhovnikom in redovnicam v domovino! Imamo poročila, kako so tamkaj žejni takega branja, kako tistih nekaj „Katoliških misijonov“, ki dosepejo tja, roma iz rok v roke, dokler se popolnoma ne uničijo. Utešite rojakom v domovini to žejo po duhovnem, po misijonskem branju!

Končamo z voščili:

Vsem sodelavcem, zlasti slovenskim misijonarjem in misijonarkam, vsem poverjenikom, naročnikom in bravcem — vesele božične praznike in blagoslovljeno novo leto! Božič, ki nam je dal Velikega Misijonarja Kristusa Gospoda, naj tudi nas prerodi v velike misijonske sodelavce, da pomagamo z vnemo osvojiti čimprej

SVET KRISTUSU!

L. L. C.M.

*„Angel Gospodov je oznanil Mariji, in spočela je od Svetega Duha...
Zdrava Marija!*

(Indijska umetnost).

UPODABLJAJOČA UMETNOST, CERKEV IN MISIJONI

Mnogi verniki čutijo sicer, da je umetnost v Cerkvi nekaj lepega, ne prisojajo pa ji večjega pomena in težko razumejo, da more papež vključiti med ostala življenjska vprašanja misijonstva tudi skrb za to, da bi „religiozna umetnost in slovstvo v misijonih napredovala dostojno in plodovito“ (kar je bil molitveni misijonski namen za julij 1962).

Pesniški velikan Dante je slavil umetnost, zlasti krščansko, kot „božjo vnukinjo“ in s tem pokazal na tesne odnose med umetnostjo in Cerkvijo. Ta ni nikoli dopustila dvomov glede svojega visokega vrednotenja umetnosti. Spomnimo se le na bojevanje Cerkve za svojo umetnost v 8. in 16. stoletju. Vnema in odločnost, s katerima je vzela obakrat v zaščito verske podobe, sta dokaz za zavest, da gre pri podobah in s podobami za življenjsko važno vprašanje. V sporih z bizantinskimi ikonoklasti za pravico krščanske umetnosti, da prikazuje verske predmete, je prišlo celo do prelivanja krvi; ljudstvo na splošno ni hotelo pogrešati podob, ki so mu postale prava potreba. V protestantskih zmedah 16. stoletja je bilo uničenih polno umetnin. Tedaj je veliki prenovitveni koncil v Trentu v svojem 25. zasedanju spregovoril jasno besedo o teh vprašanjih. Cerkev, čuvarica vere, je vzela v zaščito umetnost.

V zapisnikih tridentinskega cerkvenega zbora se bere, „da si je mogoče iz vseh svetih podob pridobiti bogate plodove in to ne zgolj zato, ker opozarjajo ljudstvo na dobrote in milosti, ki jih podeljuje Kristus, marveč tudi zato, ker postavljajo vernikom pred oči čudeže, katere je Bog storil po svetnikih, in svete zglede, da bi se verniki zanje Bogu zahvaljevali, da bi skušali v življenju in navedeh svetnike posnemati, in da bi dobili spodbudo Boga častiti in ljubiti ter gojiti pobožnost.“

Resnično, zmožnost in naloga religiozne likovne umetnosti ni le dekoracija in olepšanje življenja. Posebno slikarstvo more mnogo več: nastopiti more kot učenik, pridigar, prerok. Njegova nema govornica prodre v duha in srce. Umetnost uči celo tam, kamor ne more ne sveto pismo ne katekizem ne pridiga ne nobena beseda dušnega pastirja. Med nevernim svetom in krščanstvom vzdržuje zvezo, ki ne more biti čisto brezplodna. Dosti je poznanih primerov, v katerih je upodabljaljoča umetnost pokazala skozi lepoto pot v resnico.

Ker je Cerkev zgodaj spoznala to moč podobe, ni čakala na gradnjo božjih hiš; povabila je slikarje v podzemne prostore katakomb, da so s svojimi stvaritvami vlivali osamljenim in preganjanim upanje in moč.

Slika desno: GOVOR NA GORI (Kitajska umetnost).

Prvi kristjani so s presenetljivo svobodo prevzeli staro umetnost in iz nje našli svoj verski izraz. O upodobitvi Kristusa ni odločalo toliko izročilo o njegovem človeškem liku kot stare predstave o bogovih. Tudi v prevzemu obstoječih templjev se je pokazala zavestna prilagoditev danim razmeram in staremu ljudskemu pojmovanju.

Táko je bilo tudi mišljenje papežev in misijonarjev. Gregor Veliki, ki se je spoznal na umetnost, je zabičal Avguštinu, ko ga je poslal med Anglosaksonce: „Nikar podirati njihove poganske templje; samo podobe idolov, ki so v njih, daj uničiti! Zidove poškropi z blagoslovljeno vodo, da jih očistiš. Daj postaviti v temple oltarje z relikvijami. Tako bodo ljudje videli, da puščaš njihove temple nepoškodovane, pa bodo izruvali zmoto iz srca in se bolj voljno zbirali v privajenih prostorih k češčenju pravega Boga.“

Iste duha je tisoč let kasneje najti v tehle besedah rimske kongregacije za širjenje vere kitajskim misijonarjem: „Nikar ne pregovorite ljudstva, da spremeni svoje običaje, če niso očitno naperjeni proti veri in nrvnosti. Kaj je bolj brezumno kot namen, presaditi na Kitajsko Francijo, Španijo, Italijo ali katerokoli evropsko deželo? Ne gre za to, da uvajate te stvari, temveč vero; ta pa ne zavrača in zaničuje šeg in običajev nobenega ljudstva, če niso neravni; nasprotno: hoče, da je ravnanje do njih polno spoštovanja, ki jim gre.“ Ista kongregacija je še pred nekaj desetletji vsem misijonskim predstojnikom poslala vprašanje, če uvajajo v zgradbo in okrasje božjih hiš in svojih bivališč zgolj oblike tuje umetnosti, ali pa po možnosti ohranjajo značaj domače umetnosti. Dalje je ta kongregacija izdelala načrt za veliko umetnostno misijonsko razstavo in je dala pobude za to, da naj se umetnost v misijonih preučuje v knjigah in revijah.

Ni lahko za Evropeca, da se prav vživi v neevropsko krščansko umetnost. Treba se je osvoboditi domačih predstav in se predstaviti v tujo deželo, njene ljudi in kulturo. Poznana vsebina začenja tedaj graditi most za razumevanje teh likov. Gotovo je, da imajo umetniki barvaste kože enako pravico, da prenese svetopisemske zgodbe in ljudi v svoje okolje in pokrajino, kot jo imamo mi, da naslikamo ali z jaslicami postavimo tipičen slovenski Božič. Kmalu začutimo, da je tudi pri podobarjih tujih kontinentov močna umetniška izraznost. Predvsem sta občudovanja vredna plemenitost in preprostost krščanskega stavbarstva, kiparstva in zlasti še slikarstva na Daljnem Vzhodu. Ta krščanska umetnost se je razvijala že stoletja. Marsikaj so uničile dobe preganjanja, vedno znova pa je z misijonskim delom zacvela tudi misijonska umetnost. V naših dneh je v mnogih misijonskih pokrajinah dosegla posebno visoko stopnjo.

A. G.

(Po članku „Die bildende Kunst in den Missionen“. Napisal Sepp Schüller v reviji „Stadt Gottes“, (mesečnik za katoliško družino v pomoč misijonstvu), 85. letnik, štev. 7/8 (julij-avgust 1962), str. 328-331).

OB STOLETNICI SMRTI PAVLINE JARICOT USTANOVITELJICE D. Š. V.

JOŽE MEJAČ C.M. (Nadaljevanje in konec)

Pavlinina akcija je naletela na nasprotnike. Niso vsi Pavlinine zamisli z navdušenjem pozdravili. Neenkrat so jo celo javno napadli. Posebno odlično mesto je pri teh napadih zavzemal mladi duhovnik Louis Querbers. Pri svojih nedeljskih pridigah je rad napadal novo misijonsko organizacijo in svoje vernike svaril, naj ne nasedajo skritim namenom „zmešane terci-jalke“. Nekateri duhovniki so celo odklanjali pri spovedi odvezo članom nove Pavlinine organizacije. Tega plemenita ustanoviteljica gotovo ni pričakovala. Če so že napadi sovražnikov boleči, koliko bolj zadenejo napadi prijateljev! Pavlina si pač ni mogla razlagati tako necerkvenega ravnanja nekaterih duhovnikov. Seveda pa je bilo prav med duhovščino tudi precej takšnih, ki so z vsem srcem podpirali misijonsko delo francoskih sulpiciancev v ameriški Louisiani, ki je bila tedaj še francoska kolonija. Nova organizacija pa bi s svojim delovanjem utegnila odtegniti znatno denarno podporo temu misijonskemu podvigu.

Pavlina se je bala, da je morda vendarle prekršila kakšno cerkveno postavo, pa je pisala generalnemu vikarju, da je vse, kar je storila, napravila z dovoljenjem svojega spovednika in da je tako pripravljena vse opustiti in organizacijo razpustiti, če bi cerkvene postave to zahtevale. Generalni vikar pa je ob takšni iskreni pobožnosti in vdanosti odločil, naj kar lepo vse ostane, kot je bilo do zdaj: družbe naj ne razpusti, a tudi razširja ne. A nepričakovana pomoč je prišla Pavlini še od drugje. Njen župnik, ki je tudi imel pravice generalnega vikarja, je prevzel pokroviteljstvo nad novo ustanovo in sam postal njen blagajnik. Tako je bilo konec nevarnosti za obstoj mlade misijonske organizacije.

Du Bourg, škof v ameriški Louisiani, je iskal misijonske prijatelje in darove za svojo misijonsko škofijo. V ta namen je v Evropo poslal duhovnika, kateremu je docela zaupal. To je bil duhovnik Inglesi. Škof mu je dal priporočilna pisma, škofijski pečat in ga imenoval za generalnega vikarja svoje obsežne škofije. V priporočilnem pismu na kardinala prefekta Propagande v Rimu je celo predlagal, naj bi Inglesija posvetili v škofa in ga njemu dodelili v pomoč. Ta sloviti abbé Inglesi je po svojih diplomatskih sposobnostih in salonski uglednosti zablestel tedaj kot meteor po vsej omikani Evropi. Z lahkoto se je gibal na dvorih, prišel celo na Ljubljanski kongres zavezniških cesarjev o delitvi in ureditvi ponapoleonske Evrope, dobil od njih znatne denarne zneske — celo ruski car Aleksander mu je dal 20 tisoč frankov! — in bil povsod z velikim spoštovanjem sprejet.

Inglesijev prihod v Lyon je Pavlino razburil. Bila je prepričana, da bo planil po njeni ustanovi. A pravi njegov namen je bil, v življenje priklicati nekaj podobnega v Louisiani, kot je Pavlina osnovala v Lyonu. Zato je sklical sestaneke vodilnih, misijonom naklonjenih Lyončanov. Med povabljenimi so bili Pavlinini nasprotniki v večini. Ko je Inglesi priporočal usta-

novitev družbe za podporo misijona v Louisiani, se je oglasil Pavlinin zagovornik Victor Girodon — mož je bil vodja druge tisočnice v DSV — in pripomnil, da bi nova organizacija utegnila uničiti že obstoječo in delavno Pavlinino ustanovo. Na Inglesijevo povabilo je podrobno razložil ustroj te družbe, ki jo je ustanovila Pavlina Jaricot. Tedaj pa je eden najvplivnejših na sestanku izjavil: „Gospodje! Katoličani smo in kot katoličani moramo najti nekaj, kar bo imelo res katoliški, to je vesoljni značaj, nekaj, kar bo obseglo ves svet. Ne smemo naše pomoči omejevati na en misijon, pa naj je ta še tako velik in pomemben. Naše delo mora vključiti misijone po vsem svetu.“

Predlog so soglasno sprejeli. Pregledali so pravila Pavlinine ustanove, določili višino tedenskega prispevka in obveznost molitve, ustanoviteljico pa prezrli. Le to so ji priporočili, naj vključi svoje že formirane skupine v novo ustanovo, sama pa naj se več v njeno delo ne vtika. Menili so, da bo to boljše za stvar. Saj so jo celo s prižnic obmetavali z neprimernimi imeni, kar bi stvari utegnilo samo škoditi. Kako je bilo Pavlini, ki je bila stara takrat komaj 23 let, si lahko predstavljamo. Sprva je svojo bol pokazala in se nekaj časa celo upirala vključenju svojih članic v novo, širšo organizacijo. A nazadnje se je ponižno vdala.

Nekaj let je nato iskala utehe v kontemplativnem življenju, pa ni našla miru. Neprestano je slišala v sebi klic božji, naj ne rešuje le sebe, marveč pomaga reševati svet. Bog je hotel od nje dejanj. Začela je tedaj s širjenjem „živega rožnega venca“, kar naj bi bilo protiutež vedno večjemu razkristjanjanju francoske družbe. Ustanovljala je skupine po petnajst oseb. Vsaka se je obvezala, da bo dnevno zmolila vsaj po ene skrivnost rožnega venca. Ob njeni smrti je bila ta pobožnost razširjena ne le po Franciji, marveč tudi drugje po Evropi; štela je okrog 5 milijonov članov.

Pavlina ima tudi precejšnjo zaslugo pri ustanovitvi Družbe sv. Detinstva Jezusovega. Ona je navdušila škofa Forbin-Jeansena, da je s to ustanovo začel. Otroci v Evropi naj bi molili za rešitev otrok na Kitajskem. Ustanovila je tudi posebno Marijino družbo in jo prepojila z duhom „male poti“, kot ga je pozneje oznanjala sv. Terezija Deteta Jezusa.

Ob vsej tej obilici podvigov in dela je žela priznanje in nerazumevanje. Misijonarji so jo navdušeno hvalili, celo iz Rima je prejela pohvalo državnega tajnika kardinala Lambruschinija in papeža Gregorija XVI., ki jo je nazval „ljubljeno hčer iz Lyona“. Kateri so ji bili blizu, so ji nasprotovali najbolj. Verjetno zdaj še bolj kot prej ob ustanavljanju misijonske ustanove. Očitani so ji vmešavanje v stvari, za katere ni poklicana, vmešavanje v apostolat, ki je delokrog izključno duhovnikov. Polnost razumevanja pa je našla pri vseh velikih dušah svojega časa, kot so bili mati Barat, sestra Rozalija Rendu, pa sv. arški župnik Jean Vianney. Vsi so z razumevanjem gledali in občudovali hkrati, kako v njeni duši tli živ ogenj ljubezni do Njega, ki ni ljubljen, pa tako hrepeni po rešitvi sveta...

V trpljenju ponižana do smrti

Za vsa velika dela božja je značilno, da poganjajo iz žrtev in prejemajo svojo moč iz solza in krvi. Tudi pri Pavlininem poslanstvu ni bilo drugače.

Najprej je videla, kako božja roka tare vse, ki so ji bili najboljši sodelavci pri širjenju njene ustanove. Njen brat Filej, ki je kazal tolikšno razumevanje in ki ji je bil vedno v oporo, je mlad umrl, komaj 35 let star, kot kurat v bolnišnici; prav verjetno, da so ga zastrupili ljudje, katerih pregrehe je bičal. Victor Girodon je bil več let bolan. Benedikt Coste, ki je na slovitem sestanku z Inglesijem nastopil s predlogom, „naj bi delali katoliško in podprli brez izjeme vse misijone na svetu“, je utrpel finančni zlom... Slednjič je zla sreča stisnila tudi Pavlino samo. Že v mladih letih je doživela mnoga razočaranja. A zadnjih šestnajst let življenja je bilo eno samo ponižanje in neprestan niz očitkov. Njen križ je zrastel iz ogoljufanega zapanja, iz odgovornosti za dolgove, ki jih nikoli napravila ni, iz ogorčenja upnikov, ki jim denarja vrniti ni mogla, iz nemoči, da bi popravila škodo, ki se je storila brez njene volje. Nič častnega in veličastnega ni bilo v tem križu in težko je bilo najti božjo roko, ki ji ga je nalagala. Le prevečkrat je v tem trpljenju gledala naravno posledico prevelikega samozaupanja, lahkovernosti, umišljenih prividov...

Neposredni vzrok Pavlinega dolgoletnega trpljenja pa je bil v njenem poseganju v reševanje socialnega vprašanja. Kdo od katoličanov se je v tistih časih zanimal za te stvari? Pavlina je delovala celih petdeset let pred rojstvom velike Leonove socialne okrožnice „Rerum novarum“. Edino Friderik Ozanam, tudi on Liončan, se je z vsem srcem posvečal karitativnemu delu. Velika večina katoličanov je reševanje socialnih vprašanj prepuščala brezvercem...

Pavlina je v tistih časih prebirala samo evangelij in Hojo za Kristusom. Prav gotovo so ji bile knjige brezverskih filozofov njene dobe docela nepoznane. Pa je vendar čisto pravilno gledala na jedro socialnih vprašanj. Ni si zakrivala oči pred očitno krivico, ki je bila v svetu in v družbi. Le predobro je videla in vedela, da se v svilenih, z zlatom in dragimi kamni posejanih oblekah lyonske gospode blešče solze trpečih in obupanih. V revolucijskih dneh je čula klic: „Živeti hočemo od dela svojih rok, ali pa naj v boju pademo.“ Prav dobro je poznala vse te ubožce, saj je bila v neprestanem stiku z delavci v tovarni za svilo. Med njimi je ustanovila prve desetnice in stotnije svoje misijonske organizacije; med njimi je zbrala prve skupinice živega rožnega venca. Ti delavci in delavke pač niso bili nikakšni brezverci. Globlja in bolj živa vera je bila v njih kot pri bogatih. Pavlina je takoj videla, da bi bilo povsem napačno, če bi se omejili samo na zatiranje revolucionarnih pojavov, pa bi se ne menili za vzroke, ki revolucije rode!

Njena namera, da bi ustvarila društva za medsebojno pomoč, je naletela na gluha ušesa. Bogati trgovci so naravnost načelno zavračali vse, kar je nosilo oznako socialnosti. Slednjič se je odločila za ustanovitev vzorne tovarne, ki naj bi bila osnova pri reševanju delavskega vprašanja. Zbrala je precejšnjo vsoto, vložila tudi vse svoje premoženje, pa slepo zaupala človeku, ki jo je ogoljufal. Izgubila je vse: premoženje, vloge bogatih in vloge revežev... Po polomu si je na vso moč prizadevala, da bi storjeno škodo popravila. Vsa ta neljuba stvar je prišla celo na uho papežu Piju IX., ki je želel, naj bi Družba za širjenje vere v priznanje za njene velike zasluge pri ustanavljanju, krila primanjkljaj pri njenem socialnem poskusu. A čez nekaj tednov je vodstvo Družbe to papeževo željo odbilo. Znova je začela upati, ko je njen bogati nečak pokazal dobro voljo, da bi ji pomagal. A

nenadna in dolgotrajna bolezen mu je to preprečila. Ko je ozdravel, je bila Pavlina že v grobu. En sam duhovnik jo je spremljal na poslednji poti. Tudi pogrebcev skoraj ni bilo. Ti pa, ki so prišli k pogrebu, so menda vsi jokali. Eni, ker so izgubili dobrotnico in prijateljico; drugi, ki so bili kot upniki za zmeraj ob svoje skromne prihranke...

Pavlina še ni prišteta med svetnike. Morda tudi nikoli ne bo. A bila je velika v odpovedi, izredna v ljubezni do Boga in do bližnjega, silno iznajdljiva v iskanju novih poti pri svojih podvigih, zraven pa izredno močna v prenašanju trdih križev. Svetniški arški župnik je nekaj mesecev pred njeno smrtjo, ko ji pridigal o pravi vdanosti v božjo voljo, upravičen pokazal na Pavlino z besedami: „Poznam nekoga, ki sprejema križe, težke križe in jih prenaša z veliko ljubeznijo že dolga leta — Pavlina Jaricot iz Lyona je!“

Zato pa je tudi njena ustanova pognala tako globoke korenine in se razrasla v košato drevo, ki daje prebogate sadove vsem misijonom katoliškega sveta.

KATOLIČANI V BUDISTIČNI BURMI

Zadnje politične spremembe

Po splošnih volitvah februarja 1960 je vojaška vlada Ne Winsa znova izročila oblast U Nu-ju, pa mu jo spet vzela marca 1962. Razlogi so bili spet težki gospodarski položaj, nevarne levičarske težnje v vladni U nu-jevi stranki in ogražanje državne enotnosti zaradi zahtev obrobni ljudstev Šanov in Karov, da dobe večjo samostojnost.

Budizem — državna vera

U Nu je za časa svoje vlade uvedel budizem kot državno vero. Skušal pa je biti pravičen do verskih manjšin. Zagotovil jim je versko svobodo in jih pritegnil k posvetovanjem o verski postavi. Že l. 1960 je zagotovil kardinalu Agagianianu, katerega je V Rangun sprejel z vsemi častmi, dolžnimi državnim poglavarjem, da ne bodo po novi postavi drugoverci nikakor postali državljani druge vrste. Katoličane je zelo pohvalil kot zveste državljane. 14 dni po uvedbi budizma kot državne vere (avgusta 1961) je obiskal papeža Janeza XXIII.

Svoboda veroizpovedi — po postavi in v praksi

Po novi postavi je uvedena svoboda veroizpovedi, prakse in tudi razširjanja vsake religije. Nadškof U Win iz Mandalaya je izjavil, da Cerkev ni nasprotna misli o državni veri. Pač pa je imel pomisleke proti postavitvi budističnih obrednih prostorov v državnih šolah in proti prednosti, ki naj bi jo za uradniška mesta imeli pali-jezika zmožni ljudje. Tega jezika se namreč uče samo budisti — pali je jezik starih budističnih spisov —, tako bi le oni zasedli urade. Nadškof je opozoril tudi na to, da bi budizem kot državna vera utegnil izzvati nasprotja med različnimi plemeni.

V Burmi deluje kot edini slovenski misijonar že vsaj 25 let salezijanski brat Joško Kramar, ki je mizarški mojster v velikem salezijanskem zavodu s slavno industrijsko šolo v Mandalayu. Za stolnico tega mesta je njegov mizarški oddelek izdelal baldahin nad glavnim oltarjem, ves pozlačen, ki ga vidimo na tej sliki.

Verska statistika

Burma ima 20 milijonov prebivavcev, od tega 85 % burmanske rase in budistov. Katoličanov je 200.000, protestantov še nekaj manj. Ostro so se postavili proti uvedbi državne budistične vere mohamedanci (2 milijona jih je), animistični Kačini, krščanski Čini in pa federalni državi Karov in Šanov. Vendar ni verjetno, da bi nova vlada razveljavila versko postavo.

Cerkev in budizem

Razmerje Cerkve do vodilnih zastopnikov budizma je prav dobro. Šole in dobrotelne delavnice so ji pridobile velik ugled. V praksi pa pride do marsikaterih težav. Po zgledu katoliških misijonov so začeli tudi budisti z misijoni med animističnimi rodovi na obrobju države. Na žalost pa se njihovo delovanje kaj malo opira na prepričevalnost njihovega nauka, pač pa je nestrpno do katoliških misijonov. Nekaterim boncem se zdi vse dovoljeno: grožnje novim kristjanom, preganjanje, umori. Vlada je v teh predelih skoro brez moči. Težak udarec za misijone je bil umor prvega duhovnika rojenega v Kengtungu v vzhodni Burmi, o. Štefana Vonga (aprila 1961). Izšel je iz katoliške družine, oče mu je bil Kitajec, mati iz rodu Leša. Obvladal je 12 jezikov in dialektov te pokrajine in je spreobrnil cele vasi animističnih plemen. Prav ti uspehi so morali biti vzrok za njegov umor; po vseh znakih sodeč je bil morivec budistični bonec. Konec februarja 1962 so v isti pokrajini budisti ubili glavnega katehista in dva njegova pomočnika; drugi so ranjeni ubežali.

Budistična protislovja

Ta in nekatera druga dejstva izpričujejo čudno neskladnost med nazori in dejanji. Po nauku budističnih misijonarjev je celo življenje muhe nedotakljivo — sami pa se ne plašijo najhujšega nasilja, ki naj bi jim pomagalo do cilja. Čudno je dalje, da so burmanski budisti silno podvrženi veri v

duhove in vražjeverstvo. Prepovedi in sklepi njihovih koncilov so proti temu brez moči. Razlago za to je najti v zgodovini. Prvotno je budizem prišel sém v obliki „mahayana“ s severa; ta je animistično verovanje v duhove le prekril, deloma pa je že sam vseboval nastavke zanj. Mnogo kasneje, v srednjem veku, je prišel danes prevladujoči „hinayana“ — južni, starejši budizem s Ceylona. Vero v Boga in nesmrtnost duše zameta burmanski budizem popolnoma; tudi Buda sam velja za običajnega smrtnika. Kljub temu so se vplivni bonci na posetu v Nemčiji zavzemali za tesno sodelovanje vseh verstev nasproti komunizmu, češ da mora ideologija, osnovana na Bogu, končno zmagati.

Budistični misijoni!

L. 1950 so budisti ustanovili misijonski svet, ki naj krepí in širi „narodno vero“. Od 1948 do 1960 so našeli 120.000 spreobrnjenj k budizmu. Konec 1959 je v vzhodnih predelih delovalo 124 boncev in 30 laičnih propovednikov. Postavili so 122 šol za budizem s 6000 učenci. Vlada je to misijonarjenje krepko podprla, podobno kot budistično univerzo v Rangun. Vprašanje je, če tudi današnji razširjevalci budizma enostavno ne prekrijejo vere gorskih plemen v duhove z budističnimi idejami. Nevarno je, da se za mnoge budizem ne izenači s patriotizmom, drugoverci pa postanejo v njih očeh nezanesljivi. Nekatero animistične vasi, ki so želele sprejeti krščanstvo, so se umaknile, ko so jim bonci zagrozili s povračilnimi ukrepi. V celoti pa je uspeh budističnega misijonstva majhen.

Razmere na „divjem vzhodu“

Kotišče nereda je že nekaj let vzhodni del države pri Kengtungu. Leta 1949 so se v stičišča Burme, Kitajske, Laosa in Tailandije zatekli ostanki kitajske vojske Kuomitanga in vznemirjali ozemlje. Še l. 1961 je vlada v dogovoru z rdečimi Kitajci pognala proti njim ofenzivo. Misijonarjenju so z ropom in umori napravili veliko škodo. Od 1950 so pobili 5 italijanskih misijonarjev. Podobne stvari pa uganjajo tudi uporniški člani domačega rodu Šan, Kari, komunisti in navadni razbojniki, tako da je pravega storivca težko najti.

Katolicizem na „divjem vzhodu“

Katoliški misijonarji so v Kengtungu in v okoliškem pragozdu opravili veliko delo. Med 2 milijonoma budističnih Šanov je bilo — kot sploh med budisti — kaj malo uspehov, toliko več pa med primitivnimi plemeni Akha, Lahu, Wa (še lovci na glave) i. dr. Otroci prihajajo v dve katoliški šoli ali v sirotišnico v Kengtung. Sestre skrbe za malčke in za izgnane ženske iz poganskih vasi: take brez otrok, vdove, pohabljene. Sestram je zaupana tudi državna bolnišnica in gobavska kolonija. O. Vong je organiziral podporo kitajskim beguncem pred komunisti. V pokrajini Toungoo so domačini dobili škofa iz svojih vrst (Šve Yauk iz rodu Padaung). Gorati pragozdni svet z 21.000 katoličani obiskuje sedaj domača duhovščina.

(Po članku: Birma, s podpisom W. H.; „Die katholischen Missionen“, letnik 81 (1962), zvezek 3 (junij), str. 95-97).

INDIJSKI BOGOSLOVEC LEON ANTONY

SLOVENSKE ŽRTVE ZA VZGOJO DOMAČEGA KLERA

Karel Wolbang C.M., Princeton, U.S.A.

Božja previdnost je na poseben način pčleti 1961 pomagala do nove vzdrževalnine. V pismu, ki ga je napisala v angleščini, je po svoji dobri sosedki gospi A. Z. iz Clevelanda vprašala pisca tega poročila, kako je z vzdrževanjem domačih bogoslovcev v misijonih. Ko sem ji odgovoril, da se v bodoče lahko kar po slovensko oglasi, mi je pisala:

„Vaš naslov sem prejela po nekom drugem: po M. P., ki je pa osebno ne poznam. Kot vem, M. P. podpira nekega bogoslovca v misijonih. Rada bi malo več vedela, kako bi tudi jaz kateremu od njih lahko pomagala do oltarja Gospodovega. Koliko bi stalo in kako bi lahko plačevala? Zelo bi me veselilo, če bi mi poslali tudi Kat. misijone. Naročena nisem in tudi ne poznam nikogar, ki jih prejema.“

V odgovoru sem ji takoj pojasnil vse potrebno. 8. septembra lani pa mi je že odgovorila:

„Teško pričakovano pismo sem prejela. Prebrala sem tudi priloženo pismo č. g. Bernika. Sporočam, da bom prevzela vzdrževanje bogoslovca, ki mi ga priporočate. Za enoletno vzdrževanje prilagam ček za 150 dolarjev. Še bom podpirala, dokler bom mogla. Upam, da bom z božjo pomočjo uspela. Tako naj Bogu vsaj malo povrnem vse dobro, kar sem v življenju od Njega prejela.“

Iz mednarodnega salezijanskega bogoslovja v Turinu, Pontificio Ateneo Salesiano pa se je pol leta pozneje že javil indijski bogoslovec Leon Antony, tik pred svojimi prvimi božičnimi prazniki v Italiji. Pisca tega poročila so poleg njegovih božičnih želja še posebne razveselile tele vrstice:

Torino, 22. decembra 1961.

„Komaj tri mesece je, kar sem prišel v Italijo, pa že študiram prvo leto bogoslovja. Bogu hvala, kajti vse gre zadovoljivo naprej. Kar srečen sem tukaj in kar najresneje si prizadevam, da bi se izoblikoval v dobrega in svetega duhovnika. Prosim, molite zame v ta namen!“

Svoji dobrotnici pa je pisal daljše, zanimivo pismo, kjer pravi:

„Draga dobrotnica!

Prav včeraj sem prejel pismo č.g. Pavla Bernika iz Indije, v katerem me obvešča o vašem velikodušnem daru. Iz vsega srca vas za vašo veliko naklonjenost zahvalim. Prepričani bodite, da se vas bom odslej vsak dan go- reče spominjal v molitvi.

Ker je to moj prvi stik z vami, naj vam kaj več povem o sebi. Rodil sem se v Madrasu, v Južni Indiji, 3. julija 1937, kot sedmi otrok dvanajstih

v naši družini. Razen najstarejše sestre, ki je že umrla, nas je enajst otrok s starši vred še živih, hvala Bogu. Ker sem že zgodaj začul v sebi klic po duhovništvu, sem po končani gimnaziji petnajstleten vstopil v salezijansko semenišče. Po dveh letih študija v kolegiju, sem nastopil noviciat, 24. maja 1956 pa sem s prvimi zaobljubami postal salezijanec sv. Janeza Boska.

V dveh letih sem skončal modroslovje, nato pa sem tri leta učil ta predmet naše dijake. In prav majnika, ko sem se že pripravljaj na vstop sem, da je to posebna čast. Sém v Torino sem prišel pred dobrimi tremi mesci. Tu bom tedaj skušal dokončati ves študij, ki mi je še potreben v v bogoslovje, so predstojniki določili, da bom šel študirat v Italijo. Vedel pripravim na mašništvo.

Po štirih letih bogoslovja bom po milosti božji in s pomočjo vaših molitev — vsaj upam tako — 1965. posvečen. Zato sem sedaj pridno zaposlen s študijem, pa vendar zelo srečen. Zadnji teden v januarju bomo imeli izpite. Molite, prosim, za dober uspeh!

Ker smo v bližini božiča, vam, dasiravno malo pozno, zaželim zares srečne praznike in zadovoljstva ter uspehov polno novo leto. Obljubljam vam za sveti večer še posebne svoje molitve, ko bom prosil Jezusa, naj vas iz jaslic blagoslovi in rosi najbolj izbrane milosti in blagoslove na vas in vse vaše drage. Ponovno vas zahvalim za vašo veliko dobroto

vaš iskreno vdani Leon Antony S.D.B.“

Za letošnjo veliko noč je bogoslovec Leon Antony prvič odgovoril na pismo svoji dobrotnici. Pisal ji je 9. aprila 1962.

„Zelo sem bil srečen, ko sem nedolgo tega prejel vaše pismo. Posebej sem bil vesel vaših poročil o vas in družini. Čudovito se mi zdi tudi to, da ste tudi vi Slovenka, kakor že več mojih dobrotnikov! Ko sem bil namreč v malem semenišču, me je dve leti gmotno podpiral slovenski duhovnik, misijonar Pavel Bernik in z njim misijonar Kustec, ki sta mi zlasti pri študiju veliko pomagala. Zdaj pa sem še posebno vesel, ker je Bog vas izbral za mojo dobrotnico, prav v teh letih moje bližnje priprave na duhovništvo. Obljubljam, da bom vedno molil za vas, saj vem, da je to edini način, da vam vsaj malo lahko dokažem svojo veliko hvaležnost, prav kot bi storil to vaš lastni sin.

Od 12. do 18. aprila bomo imeli duhovne vaje. Na pepelnico sem prejel tonzuro, ki me bo privedla bliže nižjim in višjim redovom.

Letos smo imeli zelo milo zimo. Bila je moja prva zima v Evropi. Zdaj pa smo že sredi pomladi in uživamo blagodejno sonce v obilju. Z menoj je vse prav. Upam, da tudi z vami. Tudi moji dragi v Indiji so zadovoljni in hrepeneče zro v prihodnost, ko čakajo na dan mojega mašniškega posvečenja.

Želim vam ob tej priložnosti prav veselo veliko noč. Naj vstali Zveličar blagoslavlja vaše življenje in rosi nanj obilje svojih milosti!“

Ponovno se je naš bogoslovec oglasil svoji dobrotnici 19. maja letos:

„Prav lepa hvala za velikonočna voščila in molitve. Žal mi je, da se vam nisem mogel prej oglasiti. Sem imel več izpitov in študij mi ni dovolil pisem. Nedavno tega sem prejel od g. Bernika iz Indije sporočilo, da ste naklonili zame spet dve novi vzdrževalnici. Prejmite mojo srčno zahvalo in

Indijski bogoslovec Leon Antony SDB; na desni ga vidimo, kako igra na saksofon kot muzik malega orkestra, ki ga imajo salezijanski bogoslovci v Turinu.

zagotovilo mojih molitev. Naj vas Bog blagoslavlja za vse, kar zame do-
brega storite.

Prilagam fotografijo. Ker sem nekoliko muzikanta, igram več inštru-
mentov. V našem malem orkestru tukaj igram saksofon. Na fotografiji je
ob meni še neki drugi Indijec, ki z menoj študira tukaj.

Skoraj gotovo ste doživeli velikonočno liturgijo, kot smo jo tudi mi tu
doživljali. Zdaj pa se pripravljamo na slovesnost praznika Marije Pomočni-
ce kristjanov, ki bo 24. majnika. Torino je središče te pobožnosti in sv. Ja-
nez Bosko je bil njen velik pospeševatelj. Zato je ta dan za nas vedno še
posebno velik. Skupaj bomo šli na praznik v našo baziliko Naše Gospe Po-
močnice kristjanov k sveti maši in drugim slavnostim. Ta dan bom še po-
sebej molil za vas.

Še malo in že se bomo znašli pred letnimi izpiti. Z njimi pride seveda
tudi konec šolskega leta. Molite zame, prosim, da to leto uspešno skončam!

Z vsemi dobrimi željami in molitvami vaš iskreno vdani

br. Leon Antony S.D.B.“

Največja sreča pa je osrečevanje drugih!

Ni dvoma, da Bog naše žrtve sproti nagradi z obiljem našega osebnega
zadovoljstva, sreče in notranjega miru. Gospa A. Z. je v dobrem letu žrtvovala
za indijskega bogoslovca Leona Antonya triletno vzdrževalnino. Medtem ko
že pripravlja denar tudi za četrto, zadnje leto vzdrževanja, me s skrbjo
vprašuje:

„Bojim se, da ste morda pozabili, ko ste mi obljubili, da mi boste preskrbeli še enega bogoslovca za prihodnje šolsko leto...“

Njena lanska skrita želja in obljuba se tako hitro bližati uresničenju. Presenetljiv dokaz delovanja milosti božje je dejstvo, da človek kar nenada jasno sprevidi in brez oklevanja sledi božjim navdihom, ob katerih morda v premnogih prejšnjih letih niti obstal ni. Sveti Duh deluje in Skrivnostni Kristus v svoji Cerkvi na zemlji raste, ker je spet obstala v premišljevanju neka duša in vprašala samo sebe: „Čemu mi je Bog dal tako dolgo življenje? Kako da sem tako dolgo živela tu v ZDA, Kanadi, Argentini, Avstraliji, v dragi Koroški in Primorski, izven naše domovine Slovenije, pa nisem domela: Le v žrtvovanju za druge ja prava sreča in le to, kar drugim daje-mo, bo pred Bogom ostalo — za vekomaj naše!“

Ko so tri mlade gospodične junija letos vstopile v Toledo (Ohio) med različne misijonarke, da bi se za eno ali dve leti brezplačno posvetile ozna-njanju evangelija v okviru Extension Volunteers, organizacije katoliškega cerkvenega vodstva za domače misijone v ZDA, je gdč. Charlotte Bowman, ena od njih, pustila svojo službo uradnice pri letalski agenciji na letališču Minneapolis (Minnesota). Tistih 400 dolarjev mesečne plače, ki jo je do-slej dobivala, je sklenila žrtvovati, da bo lahko brezplačno delovala v doma-čih misijonih v južnih državah ZDA. Ko je storila ta odločilni korak, je izjavila: „Sklenila sem, da ne bom več svoje odgovornosti zvrčala na druge, češ pa naj kdo drugi to in to stori... Kar preveč dolgo sem sama sebe izgovarjala: 'Počakaj, da bo avtomobil plačan... Počakaj vsaj do prihodnjih počitnic...' Uvidela sem, da bi tako lahko odlašala in čakala v nedogled, pa da bi nikoli nikamor ne prišla. In seveda tudi nikdar storila tega odločil-nega koraka...“

Nehote se domislimo onih, ki sem pa tja Bogu kako obljubo store, pa potem le preradi pozabijo nanjo. Praznih rok umirajo, kot so se praznih rok rodili. Morda se tu in tam na obljubo spomnijo, a izgovorov, da jo ne drže in ne izpolnijo, ne zmanjka. Res, „dali bi, če...“, namesto da bi skušali Bogu delati veselje s tem, da pomagajo potrebnim, „saj je On zanje vedno bil tako skrben in dober, da pač nobena žrtev na tem svetu ne sme biti pretežka, kadar gre za reševanje neumrjčih duš...“

Bravci „Katoliških misijonov“, prijatelji in dobrotniki slovenskih mi-sijonarjev v Argentini! Že d v a n a j s t i č se obračamo na Vas s prošnjo, da nam pomagate k uspehu edine letne prireditve v pomoč slovenskim misijonarjem, ki je že tradicionalna

XII. MISIJONSKA VELETOMBOLA na dan Svetih treh kraljev 1963

Lepo se priporočamo za lepe dobitke in za sigurno udeležbo! Z združenimi močmi pomagajmo slovenskim misijonarjem!

Slovenska misijonska zveza

naši misijonarji pišejo...

NOV SLOVENSKI MISIJONAR

Sporočamo veselo vest: Imamo na misijonskem polju novega misijonarja-duhovnika. To je primorski rojak Ivan štanta, ki je pred kratkim dospel na Madagaskar, kjer se bo najprej nekaj časa posvečal študiju domačinskega, malgaškega jezika in razmer, a bo po nekaj mesecih že zaoral globoke brazde v to še zelo nezorano misijonsko zemljo.

„Katoliški misijoni“ so v preteklem letu objavljali članke o težkih začetkih misijona na Madagaskarju. To je bilo v časih sv. Vincencija Pavelskega, ki se je z vso dušo zavzel za to, da bi Kristusovo Cerkev zasidral na tem velikem otoku. Cela desetletja je vztrajal in pošiljal skupine misijonarjev, a vse zaman, nič ni moglo obstati. A tedanje žrtve so bile blagoslov: Danes so misijoni na Madagaskarju v procvitu in je misijonskih moči vse premalo...

Brali smo, kako je pred kakim letom dni odšla in misijone na Madagaskar slovenska usmiljenka s. Marjeta Mrhar, ki ji je v sveti misijonski trmi uspelo priti iz domovine v Pariz in nekaj mesecev nato od tam v misijone. Usmiljenih sester sv. Vincencija Pavelskega je tamkaj že veliko, a še vedno premalo. Njim v duhovno vodstvo, pa tudi v samostojno pionirsko misijonsko delo so se tamkaj končno le naselili sinovi sv. Vincencija Pavelskega, katerih predhodniki so pred 300 leti za ta otok že toliko žrtvovali.

Med njimi je pred kakimi 35 leti nekaj let deloval tudi Slovenec Jožef Omerza, lazarist, ki je pa kmalu umrl; otok Madagaskar je torej terjal tudi slovensko misijonsko žrtev... Po štiri-desetih leti sta zdaj stopila na Omer-

zovo mesto dva rojaka — duhovna otroka sv. Vincencija, usmiljenka Mrhar in duhovnik štanta.

Kako je prišel ta naš rojak prav na Madagaskar misijonarit?

Da pomnože vrste Vincencijevih sinov na Madagaskarju, so zadnje čase povabili na otok tudi italijanske lazariste, med katerimi je več slovenskih primorskih rojakov, duhovnikov, bratov in bogoslovcev. Prva skupina novoodišlih je štela štiri može, in med njimi je bil naš rojak.

Ko je bil urednik „Katoliških misijonov“ pred dobrima dvema letoma v Evropi, se je v Genovi pred ukrcanjem za povratek oglasil tudi v tamkajšnji družbeni postojanki, znamenitem internacionalnem kolegiju, v katerega prihajajo študirat številni domačinski duhovniki iz raznih misijonskih dežel. Tam je naš urednik naletel na mladega slo-

venskega sobrata-lazarista, sloke postave, učenega in gorečega, pa kot otrok preprostega. Ves dan je užival njegovo spremstvo po Genovi. Veliko sta govorila tudi o misijonstvu, a uredniku še na misel ni prišlo, da govori z bodočim slovenskim misijonarjem.

Svoj odhod v misijone nam je novi misijonar takole sporočil:

Mondoví Piazza, 1. junija 1962.

Po tolikem času Vam končno pišem par vrstic. Predvsem se Vam prav lepo zahvalim za revijo „Katoliški misijoni“ in za „Glas“ Slovenske kulturne akcije.

17. avgusta bom šel v Pariz in 7. septembra se bom vkrcal na ladjo in šel kot misijonar na Madagaskar. Vožnja bo trajala 25 dni, ker je ladja trgovsko-potniška in se ustavlja po raznih pristaniščih.

Potoval bom v družbi dveh sobratov turinske province. Naš delokrog bo v okolici krajev Ihosi in Betroka, na površini 39.000 kv. kilometrov. Zagotavljajo nas, da nas ne bo zeblo...

Priporočam se Vašim in drugih Slovencev molitvam.

Ivan štanta CM.

Madagaskar, 10. X. 1962.

Prečastiti gospod Lenček!

Danes Vam tudi jaz že lahko pišem kot misijonar, čeravno moje delo obstoja le v učenju tukajšnjega jezika. Nastanjen sem pri jezuitih v Ambusitri.

Po veliki noči bom šel v naš bodoči vikariat, ki bo imel svoj center v Ihosi. Prosim Vas, da mi še nadalje pošiljate revijo „Kat. misijoni“ na sledeči naslov:

P. Jean štanta
"Mission Catholique"

AMBUSITRA (Madagascar)

Se priporočam molitvi vseh tistih, ki ljubijo misijone.

Ivan štanta CM.

Slovenski lazaristi smo imeli pred komunistično zasedbo Kitajske veliko sobratov v kitajskih misijonih, večinoma duhovnikov. A vsi so morali zapustiti deželo... Tako sta ostala od slovenskih lazaristov na misijonskem polju samo dva brata, br. Karel in br. Marcel Kerševan v Kongu. No, zdaj imamo na misijonskem polju novega misijonarja — duhovnika. Lahko verjamete, da smo ga veseli, in z nami se veselite tudi vsi slovenski misijonski prijatelji, kajne?

Želim novemu misijonarju v imenu vse slovenske zamejske misijonske akcije obilo božjega blagoslova in obilo sadov v misijonskem delokrogu!

Vabimo misijonske prijatelje, da delo novega misijonarja spremljajo s toplimi mislimi in molitvami, pa tudi z gmotno pomočjo!

Misijonarja samega pa prosimo, naj se počuti v misijonih tudi kot zastopnik slovenskega naroda, naj moli in žrtvuje za nas, zlasti za domovino, — in naj nam čim bolj pogosto piše!

Misijonar o. VLADIMIR KOS S. J. piše z Japonske misijonskemu krožku Baragovega misijonišča v odgovor na njihovo pismo:

„Prisrčen Boglonaj za dar petih dolarjev, ki so toliko bolj dragoceni, kolikor pomenijo skrite žrtve in junaško podjetnost mladih Kristusovih borcev. Častitam Vam h katoliški miselnosti, ki pomeni velik blagoslov tudi za Vaše starše in Vaše vsakdanje delo. To pa itak veste, da je v besedici „velik blagoslov“ skrit mnogovrsten božji dar, n. pr. luč za naše temne možgane, moč za našo omahujočo voljo in nagnjenje k dobremu, svetlo-veselo čustvo zdravlja, tudi čvrst napredek v študiju.

Skoraj bi bil pozabil — menda zaradi nekih komarjev, ki krožijo okoli po zraku, iskaje ciljev napada — skoraj bi bil torej pozabil povedati, da kar ni-

Marijino oznanjenje, kot so ga predstavili japonski pogančki v misijonu o. Vladimirja Kosa S.J.

sem mogel verjeti, da me je doletela čast, biti izbran od Vašega podjetnega krožka kot cilj miroljubnega pisemskega napada. Veste, zakaj smatram vso zadevo za čast? Ker živim — nepoznan in nesluten — skoraj na koncu civiliziranega velemesta in torej normalno ne misli name ne časnikar ne bankir ne politik. Jaz sem enostavno eden izmed desetih milijonov — to se pravi, nisem milijon, le številka v vsoti desetih milijonov. Kako ste Vi prišli na idejo, da ste izbrali prav mojo prašnorumeno planjavo, se mi zdi skrivnost. Karkori bodi temu vzrok in pomota, vesel sem te časti in bom skušal odgovarjati na Vaša pisma, ako boste še kdaj kaj pisali. Pravim: skušal bom

odgovarjati, kajti dela imam za 24 ur, a včasih kradem čas za pisemsko kramljanje. A v tem primeru kraja ni greh...

Kot sem bil nakazal v začetku tega pisma in na nekaj zmešanih izrazih, je danes pasje vroče. Predvčerajšnjim in včeraj so budisti in ostali Japonci praznovali "o — bon", to je vrnitev mrtvih za tri dni k domačim. V ta namen so se odeli v vesele, krasno barvane obleke, namreč žene in dekleta in deklice (v veliko veselje trgovcev z oblekami), možje pa so se zadovoljili z neke vrste neuradnim počitkom od dela. Doma so tudi izpostavili jedila, češ, naj mrtvi ne stradajo (tokrat so se veselili trgovci živilskih potrebščin).

Včeraj zvečer in tudi danes — z običajno zamudo prevoznih sredstev — so pa spremili duhove nazaj v Neznani Svet, in sicer na majhnih papirnatih barčicah, v katere so vtaknili goreče lampijončke — skladno z navodili Ognjegasnega društva, ki se zelo boji požarov ob takih prilikah. O molitvi za mrtve ni dosti govora. Že sveti Avguštin je dejal o rimskih poganih, da so glede tega kakor slepci. Hvala našemu Bogu, da vemo za toliko stvari onega Neznane Sveta in lahko z zaupanjem molimo za naše drage rajne.

Tistih pet dolarjev bomo pa porabili v dobro naših velikih revežev, ki morajo noč in dan garati, da si kaj prislužijo za pošteno preživljanje. Molite zanje, prosim, in včasih potrpite s kakim majhnim križem zavoljo njih!“

Sliki tu in desno kažeta prizore blagoslavljanja nove podružne cerkve v misijonu g. Francita Rebola na Formozi, o kateri piše v pismu, da jo gradi. Blagoslovne obrede je opravil tamkajšnji kitajski škof. Našega rojaka-misijonarja vidimo na obeh slikah; je oni s s črnimi očali.

Julija meseca se nam je oglasil z otoka Formoze maryknolski misijonar g. FRANC REBOL. Takole piše:

„Pozdrav s Formoze! Dolgo je že, kar sem Vam zadnjič pisal. Če sem za pisanje malo počasen, sem pa vsak dan pri molitvi z Vami in za Vaš list, z željo, da Bog dá veliko blagoslova Vašim prizadevanjem za Gospodov vinograd. Saj delamo za isti cilj: jaz na terenu, Vi pa v zaledju.“

To pismo Vam pišem v urici pred začetkom naše poletne šole za otroke, ko je še mir in možna zbranost za pisanje, kajti potem nastopi tako vpitje in kričanje, da se ne dá nič misliti. Poletno šolo imamo na treh krajih, vsega skupaj čez 700 otrok od 7 do 14 leta, med katerimi so naši katoličani, večina pa je poganov. Katoličani se pripravljajo na prvo sveto obhajilo, nekateri za birmo, drugi pa ponavljajo verouk. Kričanje in vpitje pa ni zaradi nereda, ampak ker se kitajski otroci vedno učijo na glas...

Že devet let je, kar sem na Formozi. Tu v Juali pa že pet let. Bil sem prvi katoliški duhovnik tukaj. Po petih letih imamo že nekaj nad 700 katoličanov in okoli 200 katehumenov, od katerih bodo nekateri krščeni na praznik Marijinega Vnebovzetja. Pred tremi leti sem tu sezidal cerkev, precej v kitajskem stilu. Vanjo gre lahko nad 400 ljudi, pa je ob praznikih že polna. Sedaj pa zidam malo kapelico na deželi za tiste, ki so preveč oddaljeni od središča misijona, da bi mogli vsako nedeljo k maši. Za to kapelico so največ darovali moji starši in drugi dobrotniki iz U.S.A. Ljudje so tu zelo revni in ne bi zmogli vseh stroškov nositi sami, a ker so delavni, upam, da bodo zbrali vsaj za klopi.

Na našem otoku imamo zadnje čase zelo viharno vreme. Če je preveč vetra in deževja, se na polju dela velika škoda. Tudi plevel na vrtu bolj raste kot pa cvetje. Kadar boste imeli kaj več časa za počitnice, le pridite semkaj, pa

Domačinski kitajski škof na Formozi pri blagoslavljanju nove cerkve na misijonu našega rojaka Fr. Rebola.

bova plela ne le naš vrt, ampak Gospodov vinograd...

Prosim, oprostite moji slabi slovenščini; nimam veliko prilike govoriti slovensko. Dr. Janež in jaz prideva bolj redkokdaj skupaj. On deluje na drugem koncu otoka in je revež tako zaposlen, da še čez noč ne more zapustiti bolnišnice. Upam, da ga obiščem, ko se napotim v oktobru na izlet po celem otoku; ob obiskovanju drugih misijonov človek marsikaj pridobi za svoje lastno delo.

Prav lepa Vam hvala za dar iz sklada! Naj Bog Vam in vsem darovalcem obilno povrne!"

Na praznik sv. Vincencija je pisal uredniku lista salezijanski misijonar gospod PAVEL BERNIK iz Južne Indije:

Ko se danes spominjam vseh meni znanih gg. lazaristov, je prav, da se še posebej oglasim. Prav goreče sem vas vključil danes v svojo molitev. Sicer to vsak dan storim, ko molim za dobrotnike, med katerimi ste vi prvi po dolgotletni in izdatni pomoči, ki mi jo od naših slovenskih misijonskih prijateljev in dobrotnikov tako redno posredujete. Zelo hvaležen sem vam tudi za vaše res prijateljsko zanimanje, za vaš zgled misijonske gorečnosti, za molitve, ki jih zame darujete in h katerim tudi druge vabite s svojimi predavanji in z navdušujočimi članki v Kat. misijonih. Tisočkrat bogplačaj tudi za toliko lepega branja, ki mi ga že dolga leta pošiljate, iz Ljubljane, iz Grobelj, pa zdaj iz Buenos Airesa.

Junija sem začel četrto leto delovanja v našem tukajšnjem noviciatu in pa med študenti. Moje delo je v spovednici, v šoli, pa tudi na bližnji misijonski postaji. Le-ta je med obsežnimi nasadi kave, okrog 10 km od našega zavoda. Kraj spada pod škofijo Salem, ki jo vodi zelo dober in goreč indijski škof. Ko je izvedel, da je po tistih nasadih več stotin delavcev in nadzornikov katoliške vere, ki niso imeli ne duhovnika, ne cerkve, jim je brž pozidal zasilno kapelo, dušno pastrstvo pa poveril našemu zavodu. S sobratom Holandcem sva tedaj na tej božji njivi zoralava prav za lanski božič. Pa sva brž ugotovila, kako strašno je bila ta „njiva“ zanemarjena: cele vrste družin brez cerkvene poroke, kjer je navadno oče kristjan, mati pa poganka. Naletela sva na mnogo odraslih, tudi družinske očete, ki niti prve spovedi še niso opravili... Ko bo žena poganka zadosti poučena, pa tudi odrasli otroci, bo treba podeliti vse: krst, prvo spoved s prvim obhajilom, pa še krščansko poroko. Prejšnji mesec smo skoraj napolnili velik avtobus z dečki in deklicami teh nasadov in jih peljali v različne misijonske zavode, da bi se tam izšolali, predvsem pa o naši veri poučili. Starši, ki so jih le s težavo preživljali, so bili seveda te naše pomoči iz srca veseli. Ker so ubožni, smo poskrbeli, da so deležni državne podpore; seveda smo dober teden tekali z urada na urad, da smo dobili ubožna potrdila za to otročad. Ti ubogi ljudje tukaj si sami sploh ne znajo pomagati. Na vso srečo so katoliški nadzorniki dobri ljudje in nudijo svojim podrejenim lep zgled. Z delavci vred pokleknejo na prstena tla v kapeli, z njimi skupaj prejmejo zakramente. Zvečine so Angloindijci. Niso premožni, a nekateri so takoj prispevali za zgradbo novega svetišča. Kdaj pa bomo z zidanjem začeli, v veliki meri zavisi od misijonskih dobrotnikov. Posvetili pa bomo novo cerkev Mariji Pomočnici. Po šestih mescih so predstoj-

niki mojega holandskega sobrata premetili, meni pa v zavodu še več dela odmerili. So pa zato poklicali sem indijskega sobrata duhovnika, mojega bivšega gojenca, ki skoraj izključno deluje samo med delavci po kavnih plantažah. Iz srca rad mu pomagam, posebno ob nedeljah. Je pa izredno goreč duhovnik. Ko je bil še v bogoslovju, sva mnogokrat skupaj plezala po asamskih hribih med počitniškimi misijonskimi potovauji.

Pred tednom dni je nas slovenske salezijance v južni Indiji obiskal sobrat rojak, misijonski pomočnik br. Joško Kramar iz Birmanije. Trije smo se srečali v Tirupatturju: bratje Kramar, njegov bratranec Zabret, Kešpret in jaz. Tudi fotografirali smo se. Upam, da vam bo br. Kešpret skoraj poslal slike.

Vse slovenske misijonske prijateljke in dobrotnike po vsem svetu lepo pozdravljam in se priporočam v molitev!

Pred kratkim nam je pisala misijonska zdravnica M. AGNES ŽUŽEK, S.C. M.M. tole pismo:

To pismo, začeto koncem junija v Ravalpindiju, je končano šele po nekaj tednih v Angliji, kjer se trenutno nahajam in verjetno ostanem za dobo kakkega leta.

Prilagam sliko našega čuvarja bolnice, Inayata. Imamo dejansko tri čuvarje, ki se menjajo po 8-urni službi pri glavnem vhodu v bolnico. Njegovo tipično pokrivalo se vidi daleč s ceste. Navaja bolnike, kako in kam po bolnišnici, in „podi nazaj“ obiskovavce, ki pridejo obiskovat izven časa obiskov. To zahteva neizmerno potrpežljivost in pa vztrajnost. No, pozimi mora včasih pogledati pod plašče obiskovavcev, ko zapuščajo bolnišnico, kajti odeja z bolniškove postelje dá plašču ali ogrinjalu dvojno toploto... Nočni čuvaj se mi posebno smili, ker mora stati pri vratih celo noč, naj bo vetrovno, deževno, se bliska ali lije dež v dobi monsuma. Navadno je precej zaposlen z bolniki, ki

jih pripeljejo v bolnišnico sredi noči, ali pa s tatovi. Še vedno in povsod menda velja rek: „Tema pokrije hudobijo...“ Včasih se mora boriti s krdelom sestradanih psov ali šakalov in marsikateri čuvar je bil kar hudo ranjen. Kljub vsemu temu se večina čuvarjev tako naveže na to bolnišnico, da ne bi menjali službe za noben denar in njegov sin bo v očetovi starosti prevzel isto mesto. Inayat je že šesti v vrsti.

Na drugi sliki se poslavljam od Mariyam. Je to dekle, ki je bilo popolnoma izčrpano zaradi tuberkuloze v levi nogi. Pred kakim letom je prišlo v bolnišnico, in ker je bila bolna dobrih pet let, ji zdravila niso mogla več pomagati in smo morali nogo odrezati. Sama se počuti odlično in kar močna je videti na sliki, ali noge ni več... Skušali smo dobiti umetno nogo v Pakistanu, a je nemo-goče. Tako sem odločena, da Mariyam prinesem umetno nogo, naj stane kolikor hoče truda in stroškov, kadar grem nazaj.

Naj se vam, dragi rojaki in dobrotniki, iskreno zahvalim za poslani prispevek iz Sklada za vse slovenske misijonarje za leto 1961. Vsoto bom porabila za nabavo kirurških instrumentov. Naj Bog vsem stotero poplača! — Medtem pa bi vas prosila za posebne molitve in žrtve za Pakistan, ker je dežela resnično na prehodni dobi. Svet Kristusu!

Objavljamo zanimivosti iz že nekoliko zastaranega pisma jezuitskega misijonarja RADKA RUDEŽA S. J. iz Osrednje Afrike. Pisal je v začetku tega leta, in sicer posatelju knjige „Pred vrati pekla“, ki smo mu jo poslali v slovensko branje. Takole piše:

„Prav lepo se Vam zahvaljujem za božični dar — Vašo vredno knjigo Pred vrati pekla! Pravim, božični dar, kajti prejel sem jo nekaj dni pred Božičem dila mi je mnogo spominov. Jugoslavijo sem zapustil šele 1956. leta. Zapora sem in sem jo, seveda, takoj prebral. Vzbu-

nil deležen samo tri mesece. Pretili so mi z vse kaj hujšim, saj sem prišel kot kaplan na mesto, kjer so leto prej ubili dva kaplana (Cerkno). Bil sem italijanski državljani, kar mi je pomagalo, da me niso vtaknili v vojake in da me po prestanem zaporu niso poslali na prisilno delo. Zaprto sem bil v Zagrebu. Ni

bilo prijetno, a tako hudo kot v Vašem primeru, hvala Bogu, ni bilo. V bunkerju sem preživel le sedem dni, pa sem se na tistem cementu vendarle pošteno prehladil.

Huda zadeva, tisti zapori, a tudi, koliko milosti iz njih! Mnogi so se v njih poduhovili, dà, posvetili! Po njih je 'molčeva Cerkev' živa in mlada, med tem ko je katolištvo marsikje po zapadni Evropi brez življenja. Kljub verski svobodi, ki vlada pa zapadni Evropi, je med mladino jako malo zanimanja za semenišča in samostane. Brez duhovnikov in redovnikov upada versko življenje in kjer je le-to revno, pešajo poklici — in tako se vrtimo v začaranem krogu, duh vere pa pojema. Tako je z Italijo, tako celo med Slovenci na Primorskem. Starejši duhovniki izumirajo, novih ni!

Kaj pa Afrika? Tudi tukaj ni poklicev. Krščanstvo so dobili preveč poceni in ga ne znajo ceniti. Prineslo jim je šole, bolnišnice, razne zavode in napredek, a ni jih še moglo prežeti z najvažnejšim: da je bistvo krščanstva v zatajevanju samega sebe, v odpovedih. In vendar je to za Afriko še bolj potrebno, kajti ta dežela je bila navajena udajati se pretirani udobnosti in spolnemu izživljanju. Prav to slednje je tu velika ovira mladeničem na poti k duhovništvu; prazgodaj jih že zajame ta val in je čistost velika izjema. Pa še druge težave so: Med tem ko sošolci po nekaj letih študija pridejo do lepega kosa kruha in si ustvarjajo lastno ognjišče, naj bi kandidat za duhovniški poklic nadaljeval študije še leta in leta.

In moj misijon? Leži na robu škofije, 250 km. od mesta, na meji Mozambika in Južne Rhodezije, ob Zambeziju. Obsega 32 vasi in v njih okoli 4.500 duš, od katerih je več kot polovica krščenih. Predlanskim sem krstil 555 duš, lani 245. Leta 1961 je bilo 91 rojstev, obhajil 8.943, toda poroke le 4! Težko jih pripraviš v krščansko poroko, preveč siliti jih je pa nevarno,

ker ne jemljejo resno. Afrikance je zelo težko verske vzgajati; so preveč povezani s plemenskimi tradicijami.

Sestra TEREZIJA BENIGNA ŠTEH nam piše z nove postojanke Van Rhynsdorp v Južni Afriki:

„Nahajam se v tem misijonu že od 1. januarja letošnjega leta. Hitro sem se privadila novemu kraju. Tu imamo lepo cerkev. Misijonar jo je sezidal sam s pomočjo šolarjev. V šoli imamo 150 otrok in zanje 5 učiteljev, dočim je voditeljica šole ena naših sester. Devetdeset od otrok jih je na misijonu v popolni oskrbi, a smo za vse delo le tri sestre, ena v šoli, drugi dve pa v konviktu in za vse drugo delo. Ni časa za izgubljanje. Imamo tudi velik vrt, da imamo zelenjavo skoraj vse leto. Poleg tega imamo tudi majhen moderen mlin, ki daje misijonu celo nekaj dohodkov. Pri tem oskrbujem še 300 perutnine, kar tudi pomaga v ekonomiji misijona, kajti jajca prodajamo in nam izkupiček krije druge potrebe.

Sporočilo misijonarjem!

Vsem znani misijonski delavec č. g. Karl Wolbang CM, ki deluje kot profesor v kolegiju v Princeton, U.S.A. je postal pred kratkim vodja tamošnjega misijonskega krožka, ki ima pogosto na razpolago za misijone razne potrebščine za cerkev in podobno. Zdaj na primer sam javlja sledečo možnost, ko pravi:

„Misijonski odsek tukajšnjega malega semenišča ima na razpolago še nekaj večjih in manjših kelihov ter ciborijev. Kdorkoli od naših misijonarjev bi potreboval kako sveto posodo, naj sporoči svojo željo na naslov:

Rev. Charles A. Wolbang CM
Moderator C.S.M.C.
St. Joseph's College Crusade Unit
Box 351 - Princeton, N. Y.

Pismo naj bo pisano v angleščini, francoščini ali nemščini.

misijonsko zaledje

PROSLAVE MISIJONSKE NEDELJE

Misijonska nedelja naj bi bil dan, ko se ves katoliški svet poglubi v veliki misijonski problem, kako osvojiti svet Kristusu. Obenem pa se naj ta dan proslavi taista ideja in vsi njeni nosivci s svetim očetom na čelu. Zaledje se pa obnovi v vnemi za naravno in nadnaravno sodelovanje z misijonskimi borci na Kristusovi osvajalni fronti.

Kako so po svetu zamejski Slovenci obhajali misijonsko nedeljo, nam poročila še niso dospela, razen eno iz Trsta, kjer so imeli pri Marijini družbi na Via Risorta lepo prireditev z igro, misijonskim govorom č. g. direktorja Antona Oreharja, ki se je prav tedaj tamkaj mudil, in nabirko za slovenske misijonarje, ki je bila letos izredno uspešna.

V Buenos Airesu smo imeli poleg misijonskih pridig pri dopoldanskih službah božjih misijonsko proslavo v središču mesta v dvorani zavoda Presvetih Src na Plaza Irlanda. Udeležba je bila lepša kot smo pričakovali, kajti istočasno so imeli rojaki v San Justo prireditev s plesom, druga skupina rojakov v Carapachaju pa je na isti dan organizirala piknik in je res obžalovati, da niti te nedelje, ki je že štirideset let od Cerkve določena za proslavo misijonstva, nekateri organizatorji ne privoščijo misijonom...

Pred pričakujočimi očmi zlasti številne otročadi je imel najprej govor že misijonsko zaslužni, čeprav še mladi misijonski delavec Marijan Loboda, ki je poudarjal nujnost našega misijonskega sodelovanja.

Nato so gojenci Baragovega misijonišča igrali p. Krizostoma misijonsko igrico v treh slikah "Ivčkove sanje", katere režiser je bil g. Ludvik Štancer.

Zatem je bilo *žrebanje* desetih dobitkov, darov slovenskih misijonarjev: kitajske vezenine in podobe v pozlačenih okvirjih, vietnamske otroške obleke, japonska pahljača, javanska rezbarija, in drugo. Vsaka vstopnica je bila obenem srečka, in kar ni bilo vstopnic prodanih, so jih udeleženci pokupili kot srečke. Žrebanje je pripravil in vodil drugi znani misijonski sodelavec g. Lojze Rezelj. Vse dobitke smo razdelili in zelo so jih bili veseli tisti, ki so jih zadeli.

To je bilo za odmor.

Spet se je dvignil zastor in na odru smo se znašli pred rimskim kolosejem v središču poganskega, h krščanstvu komaj se vzbujajočega Rima, katerega zemljo so namočili z mučeniško krvjo tisoči mučencev, da je postala sprejemljiva in plodna za Kristusovo setev. Med mučenci starega Rima je bil tudi mali sv. Tarcizij, in gojenci Baragovega misijonišča so nam p. Krizostomovo dvo dejanko „*Sv. Tarcizij*“ zaigrali res doživeto. Posebno lepa je bila zadnja slika, pri kateri je sodelovala še ostala lanuška mladina pod vodstvom učiteljice in dirigentke ge. Zdenke Jan: s petjem „Moja duša poveljuje Gospoda...“ in z lučkami ter palmovimi vejami v rokah so otroci spremili truplo bratca-mučenca v katakombe k svetemu očetu Kaju, da ga še poslednjič blagoslovi...

Kljub pestremu sporedu je prireditev potekala brezhibno in so bili vsi udeleženci zadovoljni. Proslavo sta počastila s svojo navzočnostjo med drugimi tudi namestnik direktorja slovenskega dušnega pastirstva dr. Alojzij Starc in pa superior Baragovega misijonišča č. g. Janez Petek CM.

O obeh igrah bodo še več povedale slike in besedilo ob njih, objavljene deloma v tej, deloma v naslednji številki.

PRIREDITEV MISIJSKEGA KROŽKA IZ ŽUPNIJE MARIJE POMAGAJ V TORONTU

Misijski prijatelji iz župnije Marije Pomagaj so se zbrali 2. septembra 1962 na slovenskem letovišču pri Boltonu. Člani misijskega krožka so že nekaj tednov poprej prodajali srečke in nabirali darove med ljudmi, ki misijsko čutijo. Duša vsega gibanja je bil br. Ciril Verdnik, ki je sam misijonaril na Kitajskem, katero je moral zapustiti pod pritiskom komunistov. Priznati je treba, da so bili ljudje darežljivi in je malokatera organizacija mogla pri svojih tombolah pokazati toliko stvari kot ravno misijski krožek.

Posebej je treba pohvaliti fante in dekleta, ki so sodelovali v sprevodu, ki je bil res zanimiv. Toliko različnih noš in narodnosti le redko vidiš skupaj. Koliko dobre volje je bilo treba za vsako obleko, za vsako podrobnost! Sprevod je imel ponazoriti poganse narode, med katerimi delujejo naši misijonarji.

Za prihodnje leto upamo, da bomo pritegnili še več ljudi.

Prireditev je rodila lep čisti dobiček 300 kanadskih dolarjev v pomoč misijonarjem. Tu prilagamo 300 dolarjev, za katere krožek želi, da jih pošljete naslednjim štirim slovenskim misijonarjem: usmiljenki s. Merhar na Madagaskarju, 100; misijonarju Emilu Čuku v Afriki, 100; s. Anici Miklavčič, na Japonskem, 50; g. Albinu Kladniku v Afriki, 50.

Misijski krožek pri Mariji Pomagaj.

Ti dve fotografiji nam predstavljata sodelavce v misijonskem sprevedu na prireditvi v Torontu oziroma bližnjem slovenskem letovišču. K slikama so nam poslali tole pojasnilo:

Na slikah vidite vse sodelavce misijonskega krožka v naši fari Marije Pomagaj v Torontu! Skrita luč pod mernikom je č. g. br. *Ciril Verdnik*, ki z mladostnim ognjem dela za misijone v zaledju, kakor je nekoč delal na misijonskem polju v Šanghaju; na sliki ga vidite z dolgo brado, ki jo je prinesel s seboj iz Kitajske. Pod pojavo misijonskega zdravnika na sliki se skriva gospod *Jurij Eržen*, naš organist; diplomirano bolničarko predstavlja *gospa Kenik*, zamorsko dekle v sredi pa *gdč. Veronika Dičeko*. Vidite tudi naši dve „misijonski sestrici“, *Kvas Lilijano* in *Jožico*. Prva je sedem let stara in je tu v vlogi usmiljene sestre, njena sestra, ki ima 6 let, je pa šolska sestra. Deklici zdaj, ko sta na ta misijonski praznik doživeli „redovno preobleko“, vedno sprašujeta, kdaj bosta lahko odšli v misijone...

Misijonska prijateljica

Ob 40-letnici „Katoliških misijonov“:

PRIDOBIVAJTE NOVE NAROČNIKE!

DARUJTE V TISKOVNI SKLAD!

MISIJONSKI DAROVI

V SKLAD ZA VSE SLOVENSKE MISIJONARJE

Italija (v lirah): Marijina družba via Risorta, Trst, 150.000; N. M., družbenica, Rojan, 1.000. Po č. dr. Prešernu (Trst), Lozej Vera, 5.000; N. N., 3.000.

Argentina (v pesih): N. N. Carapachay, 1.000; Anton Pišek, daroval svoj nočni zaslužek na praznik R. T., 250; N. N., 100; Ivan Lavrih, San Justo, 200; Čarman Karla, Casanova, 50; Mehle Alojzij, Lomas del Mirador, 50; Franc Prevc, Chile, 130; Marko Kremžar, 100; Marija Martin, Avstralija, 1.000; rojaki ob skioptičnem predavanju v Slomškovem domu, 980; Jamšek Fany, ob smrti svojega moža, namesto cvetja, 400; Pišek Anton, 300 (zaslužek na dan 15. avgusta); Tomažin Frančiška, San Justo, 50; Čarman Karla, 50; Marija Škabar, 50; Franc Prevc, Chile, za Andreja Majcena, 130; N. N., za s. Marijo Silvester, s pozdravi črnim ženam, 200.

Francija: N. N., Tucquengie, Moselle, 100 N. F.

Nemčija (po slov. izselj. duhovniku Cirilu Turku): Cerkevna nabirka v Sterkrade in Altenessenu, 100 R. M.; Razni, 100 R. M.; društvo Mladoslovencev v Oberhausen (od prireditelj), 100 R. M.

Venezuela: Anton in Marija Ilija, 50.50 dolarjev.

Kanada (v dolarjih): ga. Marija Gorše, 2; Janez Ambrožič, 20; izkupiček tombole na misijonsko nedeljo v Torontu, 92.50; ga. Krevs, 12 dol. za s. Mrhar.

ODKUPI IN KRSTI

Kanada: Za odkup pogančkov otroci 4. razreda slovenske šole v Torontu, 5 dol.; otroci 2. razreda pa 1.30 dol.; 1. razred iste šole zbral za krst dveh zamorčkov, 30 dol.; otroci družine g. Jerneja Kramar, za krst na ime Peter Pavel, 5 dol.

Italija (v lirah): Družbenice Marijine družbe, via Risorta, v Trstu: N. N., na ime Andrej, 1.000; N. N., na ime Kristina, 1.000; N. N., na ime Zdravko, 1.000; N. N., na ime Andrej, 1.000; Živic Antonija, na ime Ivanka, 500; Furlan Fani, na imena Marija, Ivan, Ljudmila, 1.500; Cigoj Marija, na ime Vida, 1.000; Černe Antonija, na ime Marij, 500; Simončič Julka, na imeni Julij in Leopold, 1.000; Giorgi Leopolda, na ime Leopold, 500; Bajec Marija, na ime Marija, 500; N. N., na imena Anamarija, Jožef, Marija, 1.000; N. N., na ime Marija Rozarija, 500; N. N., na ime Anamarija, 500; N. N., na ime Južef, 500; N. N., na ime Karol, 500; N. N., na ime Marcelina, 500.

ZA MISIJONE

Rezka Štirn, Mendoza, 1.000 pesov; N. N., 50 pesov; Polde Pretnar, U.S.A., 10 dol.; Manca Preša, U.S.A., 20 dol. Potom Marijine družbe v Trstu, družina Kravos iz škednja daruje šivalni stroj (že rabljen).

ZA BARAGOVO MISIJONIŠČE

Ivan Kočar, 500 pesov; v zahvalo svetniškemu kandidatu Frideriku Baragi za večkratno uslišane prošnje in tudi za uspelo operacija — za Baragovo misijonišče, 100 pesov, Marija Grebenc, Mendoza; v zahvalo za dober izid, N. N., Buenos Aires, 1.000; Štefan Štrukelj, Kanada, 5 dol.; razni iz slovenske Koroške, 500 šilingov.

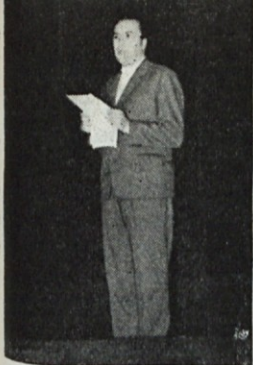
TISKOVNI SKLAD KAT MIS.

Cesar Jože, Slovenska vas, 50; N. N., Merlo, 50; Brigita Pregelj, Kanada, 250.— (vse to v pesih); Mr. John Per, 5 dolarjev.

DŠV in DSD

Družina Petrič, U.S.A., 230 (pesov); Majeršič Janez, 50; rojaki v Slovenski kapeli na mis. nedeljo, 715; rojaki iz Castelarja in Morona, 1.040; Vombregar Jože, za tri člane, 150 pesov.

TISOČKRAT BOG POVRNI!

Nekaj slik s proslave misijonske nedelje v Buenos Airesu: Pozdrcvni nagovor Marijana Loboda. — Urednik K. M. izročča sodelavki Marjanci Hribarjevi japonsko pahljačo, ki jo je zadela. — Mala Janika Pezdirc pod vodstvom svojega strica L. Rezlja, vleče številko pri žrebanju. — Prizori iz igre „Ivčkove sanje“. — Vse fotografije je napravil Marijan Suštaršič.

Slika tu kaže srečen novoporočeni par na Japonskem.

SLIKA na prvi strani ovitka kaže našega najboljšega misijonskega sodelavca č. g. Karla Wolbanga C. M. iz U.S.A., v družbi z vietnamskim novomašnikom Stanislavom P'e S.D.B. in njegovo dobrotnico Mrs. Margaret Pecher.

IZ VSEBINE: Ob zaključku letnika — Upodabljaljoča umetnost, Cerkev in misijoni — Ob stoletnici smrti Pavline Jaricot — Katoličani v budistični Burmi — Indijski bogoslovec Leon Antony S.D.B. — Nov slovenski misijonar — Misijonarji pišejo — Proslava misijonske nedelje v Buenos Airesu — Prireditve misijonskega krožka v Torontu — Misijonski darovi.

Director responsable: Lenček Ladislav C.M.
Domicilio legal: Cochabamba 1467, Buenos Aires.

Correo Argentino Suc. 34 (B)	TARIFA REDUCIDA
	CONCESION 5612

Registro de la Prop. Int.
No. 528.26

„KATOLIŠKI MISIJONI“ so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, „Slovenske misijonske zveze“. Izdaja ga „Baragovo misijonišče“. Urejuje in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires, Argentina. Tiska Slovenska tiskovna družba „Baraga“, Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem

NAROČNINA: V Argentini in sosednjih deželah: navadna 150, podporna 300, dosmrtna 2.000 pesov. V ostalih deželah Južne Amerike: 200 (400, 2.600) arg. pesov. V U.S.A. in Kanadi: 3 (6, 40) dolarjev. - V Italiji 1.600 (3.200, 20.000) lir. - V Avstriji 60 (120, 800) šilingov. - V Franciji 12 (24, 160) NF. - V Angliji in Avstraliji 1¼ (2½, 16) funtov.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

U.S.A.: Rev. Charles A. Wolbang C.M., St. Joseph's College, P. O. Box 351, Princeton, New Jersey. - Rudi Knez, 679 S., 157 St., Cleveland 10, Ohio. - Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn.

Kanada: Za župnijo Marije Pomagaj: Rev. Stanislav Boljka C.M. 611 Manning Ave, Toronto 4. Ont. - Za vse ostale: Rev. John Kopač C.M. 229 Brown's Line, Toronto 14, Ont.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar C.M., Rue de Sèvres 95, Paris (VI).

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. - Rev. Alojzij Luskar, Kamen 14, P. St. Kanzian i. J. Kärnten. - Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau D. P. Camp. Kärnten.

Avstralija: Franc Vrabec, Archbishop'n House, West Tce. Adelaide, S. Avstralija.